

Sygn. akt VI GC 887/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Brysz

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa **N. L. i B. P.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

1) oddała powództwo w całości;

2) zasądza solidarnie od powódek N. L. i B. P. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 1 817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 887/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 lutego 2017 r. powódka B. P. i N. P. wniosły o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedziba w W. kwoty 6 105 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 27 października 2016 r. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej samochód osobowy marki B. stanowiący własność H. K. (1) użytkowany przez poszkodowaną M. S.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Dnia 29 października 2016 r. poszkodowana zawarła z powódkami umowę najmu samochodu zastępczego marki S. (...), gdyż pojazd był niezbędny poszkodowanej do dojazdów do pracy. Strony określiły dobową stawkę najmu na kwotę 185 zł brutto. Okres najmu trwał 33 dni. Dnia 1 grudnia powódki wystawiły tytułem najmu fakturę VAT opiewającą na kwotę 6.105 zł. W dniu 29 listopada 2016 r. powódki nabyły od poszkodowanej wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności przysługującą wobec pozwanej. Powódki wezwały pozwaną do zapłaty odszkodowania jednak pozwana nie wypłaciła kwoty wynikającej z wystawionej faktury VAT.

W dniu 27 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 311/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powyższe powództwo w całości.

Pozwana (...) S.A. z siedziba w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwana podniosła, że strona powodowa nie jest legitymowana czynnie w niniejszym procesie, gdyż z dokumentacji wynika, że właścicielem uszkodzonego pojazdu jest H. K. (1) natomiast cesja wierzytelności została podpisana przez M. S.. W aktach brak jest natomiast jakiegokolwiek dokumentacji zawierającej upoważniające w/w osobę do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego oraz użytkowania pojazdu zastępczego. Pozwana zakwestionowała również roszczenie powoda co do wysokości.

W piśmie z dnia 7 listopada 2017 r. powódki podniosły, że M. S. była użytkownikiem pojazdu, który uległ szkodzie wobec czego jest ona uprawniona od dokonywania wszelkich czynności faktycznych i prawnych w tym do zawarcia umowy cesji w zakresie poniesionej szkody.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 27 października 2016 r. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej samochód osobowy marki B. stanowiący własność H. K. (1). Kierownicą pojazdu w momencie powstania szkody była M. S.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany.

Okoliczności bezsporne.

Powódki zawarły z M. S. dnia 27 października 2016 r. umowę najmu pojazdu marki S. (...). Pojazd był niezbędny z M. S. do dojazdów do pracy. Najem pojazdu trwał od 27 października 2016 r. do dnia 29 listopada 2016 r. tj. przez okres 33 dni. Dnia 1 grudnia 2016 r. powódki wystawiły na rzecz M. S. fakturę VAT opiewającą na kwotę 6 105 zł tytułem najmu samochodu marki S. (...).

Dowód: umowa najmu (k. 32-33), oświadczenia M. S. (k. 34, 36), pełnomocnictwo (k. 35), faktura (k. 37).

W dniu 29 listopada 2016 r. M. S. i powódki zawarły umowę cesji wierzytelności.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 38).

Pismem z dnia 1 grudnia 2016 r. powódki wezwały pozwaną do zapłaty należności z tytułu najmu pojazdu.

Dowód: pismo z 1 grudnia 2016 r. (k. 39).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd oddalił wniosek o dowód z zeznań świadków H. K. (2) i M. S. albowiem ich zeznania nie miały znaczenia dla sprawy w świetle zarzutu braku legitymacji procesowej. Zeznania nie mogą zastąpić dokumentu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powódka B. P. i N. P. przeciwko pozwanej (...) S.A. w W. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Spornym pomiędzy stronami była legitymacja procesowa powódek oraz wysokość należnego odszkodowania.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy

lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Legitymacja procesowa jest szczególnym uprawnieniem wynikającym z określonej sytuacji materialnoprawnej i oznacza, że dany podmiot jest uprawniony, czyli legitymowany do występowania w charakterze strony w konkretnym procesie w stosunku do jego przedmiotu. Dany podmiot zatem, aby móc wystąpić w danym procesie w charakterze strony, musi być podmiotem do tego właściwym, tzn. musi posiadać szczególną kwalifikację pozwalającą na wystąpienie z danym powództwem właśnie przez niego. Aby zatem ochrona prawna w drodze konkretyzacji norm prawa materialnego mogła być przez sąd udzielona, musi ona być żądana na rzecz osoby, której służy dane uprawnienie materialne wobec innej osoby, a nadto z żądaniem udzielenia tej ochrony musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Sprawa dotycząca określonego stosunku prawnego nie może być zatem wszczęta przez jakikolwiek podmiot, lecz jedynie przez podmiot określony, któremu służy do tego uprawnienie. O istnieniu czy braku legitymacji procesowej decyduje prawo materialne na podstawie podanego w pozwie stanu faktycznego.

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z powyższego unormowania wynika zatem, że przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi wierzytelność, czyli swoje prawo podmiotowe do żądania od dłużnika określonego świadczenia, na osobę trzecią, a tym samym, spodziewanym rezultatem zawarcia takiej umowy będzie utrata wierzytelności przez cedenta i uzyskanie jej przez cesjonariusza. Oznacza to, że w wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Nie powoduje to jednak zmiany tego stosunku, lecz jedynie zmianę uczestniczącej w nim po stronie wierzyciela osoby.

Zgodnie z zgromadzonym materiałem dowodowym dnia 27 października 2016 r. w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony samochód osobowy marki B. stanowiący własność H. K. (1). Zatem do szkody doszło w majątku H. K. (1) i to ją należy uznać za poszkodowaną w wyniku zdarzenia z dnia 27 października 2016 r, a nie jak wskazywała strona powodowa M. S., która była jednie kierowcą pojazdu w dniu wypadku. Powódki przedłożyły do akt sprawy umowę najmu pojazdu oraz umowę cesji zawarte przez powódki z M. S.. Jednak w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów, aby M. S. była upoważniona do zawierania w/w umów w imieniu poszkodowanej H. K. (1).

Zdaniem Sądu należy uznać również za bezzasadne twierdzenie strony powodowej, że dla zawierania w imieniu powódki umowy cesji wierzytelności z tytułu szkody z dnia 27 października 2016 r. wystarczającym była sama okoliczność, iż M. S. była użytkownikiem pojazdu.

Zatem wobec powyższego M. S. nie posiadała uprawnień do przekazania cesją powódkom. W tej sytuacji powódki w drodze tej cesji nie nabyły uprawnień do dochodzenia odszkodowania przeciwko pozwanej. Wobec konstatacji, że legitymacja procesowa powódek B. P. i N. P. nie występuje, Sąd nie może wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy.

Mając powyższe na względzie w punkcie 1 wyroku Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 1800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie co daje łączną kwotę 1817 zł.

SSR Jolanta Brzęk